

FICTION
CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Ruth Ware

Într-o pădure întunecată

Traducere din engleză și note de Laurențiu Dulman

*Pentru Kate, pentru celelalte trei cincimi.
Cu dragoste.*

Într-o pădure întunecată era o casă
întunecată
Și în casa întunecată era o cameră
întunecată
Și în camera întunecată era un dulap
întunecat
Și în dulapul întunecat era...
un schelet.

Poezie populară

Alerg.

Alerg printr-o pădure luminată de lună. Crengile mi se agață de haine și picioarele mi se împiedică în ferigile încărcate de zăpadă.

Mărăcinii îmi julesc mâinile. Respirația îmi spintecă gâtulejul. Mă doare. Totul mă doare.

Dar alerg. Pot să fac asta.

De fiecare dată când alerg, am în minte câte o mantră¹. Fie timpul pe care vreau să-l scot, fie frustrările de care mă eliberez lovind asfaltul cu picioarele.

De data asta, înăuntrul meu răsună un singur cuvânt, un singur gând.

James. James. James.

Trebuie să ajung acolo. Trebuie să ajung la drum înainte să...

Și, în cele din urmă, îl văd — un șarpe de asfalt negru în lumina lunii — și aud apropiindu-se hurelul unui motor, iar razele albe ale farurilor strălucesc atât de tare

¹ Formulă sacră în brahmanism.

Ruth Ware

că mă dor ochii, făcând trunchiurile negre ale copacilor
să semene cu niște tăieturi pe fundalul luminii.

Oare am să ajung la timp?

Cu inima duduindu-mi în piept, cobor ultimii treizeci de metri, împiedicându-mă de arbori căzuți.

James.

Dar ajung prea târziu — mașina e prea aproape, n-o pot opri.

Sar pe asfalt cu mâinile desfăcute.

— *Oprește!*

Unu

Doare. Totul mă doare. Lumina din ochi, junghiul din cap. Am mâinile pătate de sânge și îi simt izul în nări.

— Leonora?

Vocea e estompată de ceața durerii. Încerc să clatin din cap, buzele mele nu pot rosti niciun cuvânt.

— Leonora, ești în siguranță, ești la spital. Te ducem să-ți facem o tomografie.

E o femeie. Îmi vorbește clar și tare. Vocea ei mă doare.

— Vrei să sunăm pe cineva?

Încerc din nou să clatin din cap.

— Nu te mișca, spune ea. Ai fost rănită la cap.

— Nora, șoptesc eu.

— Vrei s-o sunăm pe Nora? Cine e Nora?

— Eu... numele meu.

— Bine, Nora. Încearcă să te relaxezi. N-o să te doară.

Dar mă doare. Totul mă doare.

Ce s-a întâmplat?

Ce-am făcut?

Doi

Imediat ce m-am trezit, mi-am dat seama că era o zi bună pentru alergat în parc, pentru traseul meu cel mai lung, de aproape cincisprezece kilometri. Se simțea mirosul ploii de peste noapte, soarele de toamnă se strecura printre jaluzelele de răchită, aurind cearșafurile, și se vedeau frunzele îngălbenite pe margini ale platanului de pe stradă. Am închis ochii și m-am întins, ascultând zgomotele caloriferului și gălăgia înăbușită a traficului, simțindu-mi fiecare mușchi și bucurându-mă de ziua care mă aștepta.

Așa îmi încep toate diminețile. Poate pentru că locuiesc singură — asta îți permite să-ți faci tabieturi, fără să fii deranjat de nimeni, nici de colegi de apartament care-ți beau ultimele guri de lapte, nici de pisici care scuipă gheme de păr pe covor. Ai garanția că, la trezire, găsești în dulap tot ce-ai lăsat acolo când te-ai culcat. Deții controlul.

Sau poate are legătură cu faptul că lucrez de-acasă. Când nu ai o slujbă de birou cu program de la nouă la cinci, e foarte ușor ca zilele să devină indistincte, să se contopească. Te poți trezi că încă ești în capot la cinci

Într-o pădure întunecată

după-amiaza și că singurul om pe care l-ai văzut toată ziua a fost băiatul care-ți aduce laptele. Sunt zile în care nu aud nicio voce de om, în afară de cele de la radio. Și știi ceva? Îmi place foarte mult așa. E o viață bună pentru o scriitoare, din multe puncte de vedere — stai singură cu vocile din capul tău, cu personajele pe care le-ai creat; când e liniște în jur, devin cât se poate de reale. Dar nu e neapărat cel mai sănătos mod de viață. Așa că e important să-ți faci o rutină. Ca să ai ceva de care să te agăți, ceva care să-ți permită să deosebești zilele lucrătoare de weekend.

Lată cum îmi încep ziua.

La șase și jumătate, când pornește centrala termică, mă trezește vuietul de aprindere al cazanului. Mă uit la telefon — numai ca să mă asigur că lumea nu s-a sfârșit peste noapte — și rămân întinsă în pat, ascultând șuierul și trosnetele caloriferului.

La ora șapte, pornesc radioul deja setat pe *Programul de azi* de la Radio 4 și întind mâna să apăs butonul de la cafetiera încărcată cu apă și cafea cu o noapte înainte — cafea Carte Noire pusă într-un filtru de hârtie cu marginile îndoite. Faptul că stau într-un apartament mic prezintă câteva avantaje. Unul dintre ele e că pot ajunge atât la frigider, cât și la cafetieră fără să mă ridic din pat.

De obicei, cafeaua e gata când se termină știrile principale, după care ies de sub pilota mea călduroasă și o beau cu un pic de lapte și o felie de pâine prăjită cu dulceață de zmeură (fără unt — nu pentru că așa e dietetic, ci pentru că nu-mi place să le amestec).

Ce se întâmplă apoi depinde de vreme. Dacă plouă sau n-am chef să ies la alergat, fac un duș, îmi verific e-mailul și îmi încep ziua de lucru.

Astăzi a fost o zi foarte frumoasă și am avut poftă să ies, să calc pe frunze uscate și să simt vântul în față.

Mi-am pus un tricou, șosete și jambiere, m-am dus la ușă și m-am încălțat cu adidașii, apoi am coborât cele trei scări până la parter și am ieșit pe stradă, în lume.

Când m-am întors — încinsă, transpirată și sleită de vlagă —, am stat mult timp sub duș, gândindu-mă la ce aveam de făcut peste zi. Trebuia să-mi comand mâncare de pe internet, pentru că nu mai aveam aproape nimic în frigider. Trebuia să revăd versiunea redactată a cărții mele — promisesem s-o trimit înapoi redactoarei în cursul săptămânii și nici măcar nu mă apucasem de ea. Și trebuia să mă uit pe e-mailurile primite prin formularul de contact de pe site-ul meu, lucru pe care ar fi trebuit să-l fac de multă vreme, dar îl tot amânasem. Cele mai multe erau *spam* — orice mijloc de verificare ai folosi, tot nu poți împiedica botneturile². Dar uneori găsesc și chestii utile: mi se cer texte de prezentare sau exemplare pentru recenzii. Iar uneori, primesc... mesaje de la cititori. De obicei, oamenii îmi scriu să-mi spună că le-a plăcut cartea mea, însă am primit și e-mailuri în care mi se spunea ce persoană îngrozitoare sunt. Dar chiar și când primesc mesaje frumoase, tot e ciudat și stânjenitor ca să-ți spună cineva cum a reacționat față de gândurile tale intime — e ca și când ai citi părerea cuiva despre jurnalul tău. Nu știu dacă am să mă obișnuiesc vreodată cu asta, oricâte cărți voi mai scrie. Poate că tocmai de aceea nu mă trage inima să-mi citesc e-mailurile.

² Un botnet este o rețea de calculatoare infectate cu un soft nociv, care comunică între ele prin intermediul internetului și care execută diferite sarcini stabilite de creatorul softului.

După ce m-am îmbrăcat, mi-am pornit laptopul și am început să mă uit pe mesaje, ștergându-le pe cele *spam*: Viagra, promisiunea că „o să-mi satisfac femeia”, rusoaice fierbinți.

Iar apoi...

Către: Melanie Cho; kate.derby.02@DPW.gsi.gov.uk; T Deauxma; Kimayo, Liz; info@LNShaw.co.uk; Maria Tatibouet; Iris P. Westaway; Kate Owens; smurphy@shoutlinemedia.com; Nina da Souza; French, Chris

De la: Florence Clay

Subiect: PETRECEREA BURLĂCIȚELOR PENTRU CLARE!!!

Clare? Nu cunoșteam nicio Clare, în afară de...

Inima a început să-mi bată mai tare. Dar nu avea cum să fie ea. N-o mai văzusem de zece ani.

Timp de un minut, degetul meu a rămas suspendat irațional deasupra butonului de ștergere. În cele din urmă am dat clic și am deschis mesajul.

SALUTARE TUTUROR!!!

Pentru cei care nu mă cunosc, numele meu e Flo și sunt cea mai bună prietenă a lui Clare din facultate. Sunt și — zgomot de tobe! — domnișoara ei de onoare!! Așa că, după cum cere tradiția, eu o să-i organizez PETRECEREA BURLĂCIȚELOR!!!

Am stat de vorbă cu Clare și — după cum vă puteți închipui — nu vrea nici boa de pene roz, nici penisuri de cauciuc. Așa că o să fie ceva mai sofisticat: un weekend în Northumberland, aproape de unul dintre locurile ei

preferate din facultate — deși cred că o să fie strecurate în program și câteva surprize obraznice!!

Weekendul ales de Clare este 14–16 noiembrie. Știu că e FOARTE din scurt, dar nu prea am avut de ales, a trebuit să ținem cont de Crăciun, de programul de la serviciu și așa mai departe. Vă rog să răspundeți prompt.

Vă pup cu drag. Sper să reîntâlnesc prieteni vechi și noi cât de curând.

Flo xxx

Am rămas încruntată în fața ecranului, rozându-mi o unghie și încercând să înțeleg.

Apoi, uitându-mă încă o dată pe lista destinatarilor, am recunoscut un nume: Nina de Souza.

Și n-am mai avut niciun dubiu. Sigur era vorba de Clare Cavendish. Nu putea fi vorba de altcineva. Și mi-am amintit că parcă făcuse facultatea la Durham — sau oare la Newcastle? Ceea ce se potrivea cu Northumberland.

Dar de ce? De ce mă invitase Clare Cavendish la petrecerea ei?

Să fi fost o greșeală? Oare această Flo a răscolit prin agenda lui Clare și a trimis mesajul la toate adresele pe care le-a găsit?

Și totuși, nu erau decât douăsprezece persoane... Ceea ce însemna că includerea mea nu prea avea cum să fie o greșeală, nu?

Am rămas nemișcată, uitându-mă la ecran ca și când pixelii ar fi putut să-mi ofere răspunsuri la întrebările care-mi strângeau stomacul. Mai că-mi doream să fi șters mesajul fără să-l fi citit.

Dintr-odată, n-am mai putut sta pe scaun. M-am ridicat și am pornit spre ușă, apoi m-am întors la birou, unde am rămas în picioare, uitându-mă încurcată la ecranul laptopului.

Clare Cavendish? De ce eu? De ce acum?

Nu aveam cum s-o întreb pe această Flo.

O singură persoană mă putea ajuta.

Am luat loc și, repede, înainte să mă pot răzgândi, am scris un e-mail.

Către: Nina de Souza

De la: Nora Shaw

Subiect: Petrecerea burlăcițelor???

Dragă N, sper că-ți merge bine. Trebuie să recunosc c-am fost un pic surprinsă să văd numele tău și al meu pe lista invitaților la petrecerea lui Clare. Tu te duci? xx

Și am așteptat un răspuns.

În următoarele zile, am încercat să nu mă mai gândesc la asta. M-am pus pe treabă, adâncindu-mă în observațiile minuțioase făcute de redactoare, dar e-mailul lui Florence era o perturbare constantă în fundalul minții mele, ca o aftă pe vârful limbii, care te ustură când te aștepti mai puțin, ca o unghie ruptă de care nu te poți abține să nu tragi. E-mailul a coborât tot mai mult în lista cu mesaje, dar îi simțeam prezența: faptul că nu răspusesem era ca un reproș mut, iar nelămuririle pe care le stârnise îmi tulburau constant rutina zilnică.

Răspunde, mă rugam de Nina în mintea mea când alergam prin parc, când îmi pregăteam cina sau când pur și simplu mă uitam în gol. M-am gândit s-o sun, însă nu știam ce-aș fi vrut să-mi spună.

Iar apoi, câteva zile mai târziu, în timp ce-mi luam micul dejun, citind pe telefon postări de pe Twitter, mi-a apărut pe ecran notificarea că am primit un e-mail.

Era de la Nina.

Am luat o gură de cafea, am inspirat adânc și l-am deschis.

De la: Nina de Souza

Către: Nora Shaw

Subiect: Re: Petrecerea burlăcițelor???

Dragă, ce mult a trecut de când n-am mai auzit de tine. Tocmai ți-am citit mesajul — am fost foarte ocupată la spital în perioada asta. Dumnezeuule, îți spun sincer că e ultima chestie pe care vreau s-o fac. Am primit invitația la nuntă acum ceva vreme, dar speram că o să scap de petrecerea burlăcițelor. Tu te duci? Facem un pact? Merg dacă mergi și tu, ce zici?

N x

Mi-am băut cafeaua uitându-mă la ecran, cu degetul deasupra butonului „Răspunde”, fără să-l apăs. Speram ca Nina să-mi răspundă măcar la câteva dintre întrebările care nu-mi dăduseră pace în ultimele zile. Când era nunta? De ce să fiu invitată la petrecerea burlăcițelor, dar nu și la nuntă? Cu cine să căsătorească Clare?

Bună! Știi cumva..., am început să-i scriu, dar am șters. Nu. Nu puteam s-o întreb direct. Ar fi însemnat să recunosc că habar n-aveam ce se întâmpla. Întotdeauna am fost prea mândră ca să-mi recunosc ignoranța. Urăsc să fiu în dezavantaj.

Am încercat să-mi alung întrebările din minte și m-am dus să fac duș. După ce m-am îmbrăcat și mi-am pornit computerul, am găsit alte două mesaje necitite.

Primul era un „nu, mulțumesc” plin de regrete de la o prietenă a Clarei, care invoca o aniversare în familie.

Al doilea era tot de la Flo. Dar de data asta adăugase mesajului o notificare de citire.

Către: info@LNShaw.co.uk

De la: Florence Clay

Subject: Re: CLARE'S HEN!!!

Dragă Lee,

Scuză-mi insistența, dar mă întrebam dacă mi-ai primit mesajul de acum câteva zile. Știu că a trecut ceva vreme de când nu te-ai mai văzut cu Clare, dar și-ar dori mult să poți veni. Vorbește deseori despre tine și știu că-i pare rău c-ai pierdut legătura după ce-ai terminat școala. Nu știu ce s-a întâmplat între voi, dar i-ar plăcea grozav să fii și tu alături de ea — n-ai vrea să vii? I-ai face o mare bucurie.

Flo xxx

E-mailul ar fi trebuit să mă flateze — Clare își dorea mult să vin și eu, iar Flo făcuse mari eforturi să dea de mine. Dar nu mi s-a părut deloc flatant. Dimpotrivă, m-am enervat că eram cicălită, iar notificarea de citire m-a făcut să simt că-mi era invadat spațiul privat. Aveam impresia că eram verificată, spionată.

Am închis e-mailul și am deschis fișierul primit de la redactarea mea, dar chiar și după ce m-am apucat de treabă, alungând hotărât din minte orice gând legat de petrecere, cuvintele lui Flo încă pluteau în aer,

sâcâindu-mă. *Nu știu ce s-a întâmplat între voi.* Păreau vorbele unui copil îndurerat. Nu, mi-am spus cu amărăciune. Nu știi. Așa că nu te amesteca în trecutul meu.

Îmi jurasem să nu mă mai întorc acolo niciodată.

Cu Nina era altceva — locuia la Londra acum și ne întâlneam din când în când în Hackney. Făcea parte din viața mea londoneză în aceeași măsură ca pe vremea când amândouă locuiam în Reading.

În schimb, Clare ținea categoric de trecut — și voiam ca lucrurile să rămână așa.

Dar o mică parte din mine — o parte mică și insistentă, care mă tot sâcăia — nu voia asta.

Clare fusese multă vreme prietena mea cea mai bună. Și totuși, fugisem fără să mă uit în urmă, fără ca măcar să las un număr de telefon. Asta însemna prietenie?

M-am ridicat neliniștită și, neavând nimic mai bun de făcut, mi-am făcut încă o cafea. Am rămas lângă cafetiera care șuiera și gălgâia, rozându-mi o unghie și gândindu-mă la cei zece ani care trecuseră de când o văzusem ultima oară. Când, în cele din urmă, s-a făcut cafeaua, am turnat-o în ceașcă și m-am dus cu ea la birou, dar nu m-am reapucat de lucru, ci am deschis Google și am căutat: „Clare Cavendish Facebook“.

Am descoperit că erau multe Clare Cavendish, iar cafeaua s-a răcit până am găsit-o pe cea care credeam că putea fi ea. Poza de profil înfățișa un cuplu în costume din serialul Doctor Who. Nu eram sigură că era Clare, pentru că tânăra din poză purta o perucă roșcată bogată, dar felul în care râdea cu capul dat pe spate m-a făcut să mă opresc asupra ei în timp ce parcurgeam lista nesfârșită. Bărbatul de lângă ea era îmbrăcat ca Matt Smith: păr înfioat, ochelari cu ramă groasă și papion.

Am dat clic pe poză s-o măresc și i-am studiat îndelung pe cei doi. Am încercat să disting trăsăturile sub șuvițele de păr roșcat, și cu cât mă uitam mai cu atenție, cu atât eram mai sigură că era într-adevăr Clare. Pe bărbat nu-l știam, eram sigură.

Am apăsât pe butonul „Despre“. La rubrica „Prietenii comuni“, am găsit-o pe Nina de Souza. Sigur era Clare. Iar la rubrica „Relații“, scria: „Într-o relație cu William Pilgrim“. Am zăbovit câteva clipe asupra numelui. Mi se părea vag cunoscut. Vreun coleg de școală? Dar singurul William din anul nostru fusese Will Miles. *Pilgrim*. Am apăsât pe poza lui de profil, dar era o fotografie anonimă, care înfățișa o halbă cu bere pe jumătate plină.

M-am întors la poza de profil a lui Clare și, în timp ce mă uitam la ea, încercând să-mi dau seama ce să fac, în minte îmi răsunau cuvintele lui Flo: *Și-ar dori mult să poți veni. Vorbește deseori despre tine.*

Am simțit că mi se strânge inima. Poate din pricina unui sentiment de vinovăție.

Plecasem fără să mă uit în urmă, șocată și debusolată, și multă vreme mă străduisem doar să-mi păstrez echilibrul, să merg mai departe, să mă îndepărtez de trecut.

Autoconservare — doar de atât fusesem în stare. Nu-mi dădusem voie să mă gândesc la nimic din ce lăsasem în urmă.

Dar acum, ochii lui Clare îi întâlniseră pe ai mei, privindu-mă galeș de sub peruca roșcată, și mi s-a părut că în privirea ei văd o rugămintă, un reproș.

Și am început să-mi amintesc. Mi-am amintit cum te putea face să te simți de milioane prin simplul fapt că-și îndrepta atenția spre tine într-o încăpere plină cu lume.